

vil berede Postkassen. Vedtagelsen af disse vil altsaa være det Samme som en Erklæring om, at den øvrige Deel af Statsborgerne skal betale det saakaldte corresponderende Publicums Brevforsendelser. Jeg kan derfor, medens jeg erkjender det i postalf. Henseende Sundt og Rigtige i de Principer, der ere nedlagte i Lovforslagets § 12, ikke Andet end holde mig overbeviist om, at de i fiscal Henseende ville berede Statskassen et ligefremt Tab.

Idet jeg forlader dette Spørgsmaal, skal jeg endnu kun med et Par Ord omtale Portofriheden. Jeg maa med den foregaaende ærede Taler være enig i, at det vilde være overordentlig vart, om man kunde finde en praktiff Udvei, ad hvilken man kunde komme bort fra Portofriheden, og det skulde glæde mig, om der i 1870 eller 1871 kunde findes en praktiff udførlig Maade, hvorpaa dette lod sig bringe i System. Man har jo nemlig tidligere i en Række af Aar beffæstiget sig med Løsningen af dette Problem, men dog altid igjen ladet det ligge af forskjellige Hensyn; man har saaledes ogsaa nævnt politiske Hensyn, skjøndt jeg rigtignok troer, at de praktiske Hensyn, hvad Endhver med Lethed vil kunne see, maae være de, der altid maae staae i forreste Række i denne Retning. Jeg finder nu imidlertid, at det er meget smaa Midler, som i Lovforslagets § 15 ere nedlagte til Løsningen af Vanffelighederne ved dette Spørgsmaal. Det er saaledes vistnok meget vart, at der loves, at der efter Regning skal gjennem kommende Tidens Bevilling gives Erstatning af Contoirholdsudgifter til Porto, men Erfaringen har jo allerede tilstrækkelig godtgjort, at Regjeringen aldrig har kunnet holde de Positioner, som den har foreslaaet i de Contoirholdsloufforslag, som den har indbragt for Rigsdagen, og jeg vilde meget undre mig, om man skulde være heldigere med Hensyn til den her omhandlede Post. Jeg kan med Hensyn til Retsbetjentenes særlige Stilling til denne Sag som et Curiosum — jeg nævner det blot som et Curiosum, idet det angaaer en reen Bagatel — oplyse, at der skal gives aarlig Erstatning for saadanne Frankeringer, som man er nødsaget til at gjøre, men at dette aldrig nogenfinde

har været omtalt i alle de Dpgjørelser af Contoirudgifter, som jeg har seet i Rigsdagen, hverken fra dens Udvalg eller, troer jeg, i Motiverne til Regjeringens Forslag. Disse Udgifter opføres hvert Aar med den største Anstand i de Dpgjørelser, som man giver af sine Contoirholdsudgifter, men de ere aldrig blevne tagne med i Betragtning ved Contoirholdslovenes Behandling. Dette er, som sagt, en Bagatel for Retsbetjentenes Bedkommende, men jeg er bange for, at det vil komme til at gaae paa samme Maade i Tidens Løb med den Erstatning, hvorum der i § 15 er Tale, at den vil falde bort, idet man „afrunder“ Contoirholdsbeløbene. Jeg troer derhos, at naar man med saa stor Stykke har beraabt sig paa al den Uleilighed, som det er for Postvæsenet at have med denne Portofrihed at gjøre, saa har man meget overseet det store Besvær, som man nu vil kaste over paa de Personer, som herefter skulle føre Regnskab over disse Postager. Man skulde efter den Skilbring, der er given i Motiverne, troe, at der hørte en ganske ualmindelig begavet Mand og med en stor Fordømmelse til for at kunne see paa en lille eller større Sending af kongelige Tjenestebreve med tilhørende Frankeringsseddel. Saaftald er denne Skilbring malet med en saftig Pensel, og den har derved faaet et Præg, som næppe svarer til Virkeligheden. Jeg troer, det er den simpleste Sag af Verden, og den fører ganske vist i alt Fald ikke de store Ulemper med sig, som ere fremhævede i Motiverne. Jeg skulde ønske, at man, samtidig med, at man har stillet de med Portofriheden nu forbundne Vanffeligheder i et saa grelt Lys, havde kunnet finde en Maade at hjælpe sig udover disse Vanffeligheder paa, som blot tilnærmelsesviis var saa simpel som den, der nu følges med de Friggjørelsesattester, der skulle gives. Og Get forekommer mig dog at være temmelig klart, og det er, at, om man end iøvrigt vil hæve Portofriheden, saa bør man dog vistnok næppe hæve den for de Sagers Bedkommende, der angaae den kongelige Tjenestes egne Anliggender. Det er jo naturligt, naar man taler om at skaffe Postkassen en større Indtægt, da at see hen til de Private og til Communerne som dem, hvorfra